

Drept civil - Proba teoretica - Tribunal**1 În cadrul comunității legale:**

- A. sunt bunuri comune drepturile patrimoniale de proprietate intelectuală asupra creațiilor unuia dintre soți, dacă sunt încasate în timpul căsătoriei;
- B. reprezintă bun comun veniturile cuvenite în temeiul unui drept de proprietate intelectuală, în cazul în care creanța privind încasarea lor devine scadentă în timpul comunității;
- C. calitatea de bun comun trebuie dovedită, însă legea permite folosirea oricărui mijloc de probă.

2 În materia uzufructului:

- A. uzufructul continuă asupra despăgubirii plătite de terțul care a distrus în parte bunul, dacă aceasta nu este folosită pentru repararea bunului;
- B. uzufructuarul este obligat să aducă la cunoștința nudului proprietar orice uzurpare a fondului, sub sancțiunea stingerii uzufructului;
- C. uzufructuarul unui fond de comerț poate să dispună de bunurile care îl compun, numai dacă acestea sunt fungibile.

3 În materia cesiunii:

- A. creanța ce are ca obiect o altă prestație decât plata unei sume de bani nu poate fi cedată în parte decât dacă cesiunea nu face ca aceasta să devină, în mod substanțial, mai oneroasă pentru debitor;
- B. debitorul are dreptul să fie despăgubit de cedent și de cesionar pentru orice cheltuieli suplimentare cauzate de cesiune;
- C. consimțământul debitorului nu este cerut decât atunci când, după împrejurări, creanța este legată în mod esențial de persoana acestuia.

4 În raporturile dintre mandant și mandatar:

- A. mandatarul datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său din ziua în care a fost pus în întârziere;
- B. dacă mandatul este cu titlu oneros, mandatarul este obligat să îl îndeplinească cu diligența pe care o manifestă în propriile afaceri;
- C. în absența unei stipulații contrare, mandatul conferit mai multor persoane pentru a lucra împreună nu are efect dacă nu a fost acceptat de către toate aceste persoane.

5 În materia împrumutului:

- A. comodatarul nu răspunde în nici un caz pentru pieirea bunului datorată unei cauze de forță majoră, dacă dovedește că bunul ar fi pierit oricum din cauza acelei forțe majore;
- B. comodatarul poate invoca dreptul de retenție pentru obligațiile ce s-ar naște în sarcina comodantului, doar în cazul în care nu îi sunt rambursate cheltuielile pentru lucrările necesare asupra bunului care nu puteau fi prevăzute la încheierea contractului, atunci când comodantul, înștiințat în prealabil, nu s-a opus efectuării lor;
- C. dacă rata dobânzii este determinabilă, eventualele surplusuri rezultând din plata anticipată sunt supuse compensării de la o rată la alta, pe toată durata împrumutului, cu excepția ultimei rate.

6 Hotărârea care ține loc de act autentic de vânzare-cumpărare:

- A. nu este un contract judiciar, însă convenția pe care o consfințește poate face obiectul unei acțiuni în anulare sau în rezoluțiune, ca orice alt contract;
- B. poate fi pronunțată în contradictoriu cu promitentul-vânzător, chiar dacă acesta nu are calitatea de proprietar exclusiv al întregului imobil, însă ea nu va fi opozabilă celorlalți coproprietari;
- C. nu poate fi pronunțată sub condiție.

7 Un termen contractual de 15 zile, care începe să curgă în data de 1 a lunii:

- A. se împlinește ulterior datei de 17 a lunii respective;
- B. se calculează pe zile pline;
- C. se împlinește în 15 zile, fără a se lua în calcul ziua în care acesta începe să curgă, dar se va include în calcul ultima zi a termenului.

8 În cazul realizării unei construcții asupra terenului altuia:

- A. proprietarul terenului nu poate solicita decât înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al lucrării, plătind, la alegerea sa, autorului lucrării fie valoarea materialelor și a manoperei, fie sporul de valoare adus imobilului prin efectuarea lucrării, sau desființarea construcției, în funcție de buna sau reaua-credință a constructorului, după caz;
- B. dacă autorul lucrării a fost de bună-credință, proprietarul terenului nu îi poate plăti drept despăgubire decât valoarea materialelor și a manoperei;
- C. în orice caz, proprietarul terenului poate solicita obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat.

9 În urma admiterii acțiunii în revendicare, pârâtul:

- A. va putea fi obligat la despăgubiri, dacă bunul a pierit din culpa sa ori a fost înstrăinat, iar despăgubirile vor fi evaluate în raport cu momentul introducerii cererii de chemare în judecată;
- B. în toate cazurile, despăgubirile pentru imposibilitatea de restituire în natură a bunului vor fi raportate la momentul pierii bunului;
- C. are dreptul la restituirea cheltuielilor necesare și utile, însă numai în acele situații în care acestea nu se concretizează într-o lucrare nouă.

10 Nedemnitatea succesorală:

- A. are ca efect înlăturarea de la moștenire atât a nedemnului, cât și a descendenților acestuia;
- B. poate crea pentru copiii nedemnului concepuți înainte de deschiderea moștenirii de la care nedemnul a fost exclus o obligație de raport, în anumite condiții;
- C. nu permite descendenților nedemnului să culeagă moștenirea în nume propriu.

11 Îndeplinirea formalităților de publicitate:

- A. chiar legal realizată, permite celor interesați să invoce necunoașterea dreptului supus publicității;
- B. poate fi cerută de orice persoană, chiar dacă este lipsită de capacitate de exercițiu;
- C. întrerupe cursul prescripției extinctive, cu excepția cazurilor în care prin lege se dispune altfel.

12 În materia bunurilor din patrimoniul succesoral:

- A. inventarul poate fi întocmit la cererea succesibililor, a creditorilor moștenirii și a oricărei persoane interesate;
- B. inventarul nu cuprinde mențiuni privind pasivul succesoral;
- C. dacă există pericol de înstrăinare, pierdere, înlocuire sau distrugere a bunurilor, notarul va putea pune bunurile sub sigiliu sau le va preda unui custode, care va fi numit de instanță.

13 Contractul secret:

- A. nu poate fi invocat de părți, de către succesorii lor universali, cu titlu universal sau cu titlu particular și nici de către creditorii înstrăinătorului aparent împotriva terților care, întemeindu-se cu bună-credință pe contractul public, au dobândit drepturi de la achizitorul aparent;
- B. nu poate fi invocat de terți împotriva părților;
- C. produce efecte întotdeauna numai între părți și, dacă din natura contractului ori din stipulația părților nu rezultă contrariul, între succesorii lor universali sau cu titlu universal.

14 Cu privire la posesie:

- A. caracterul discontinuu sau clandestin poate fi opus posesorului de către orice persoană interesată;
- B. aceasta poate înceta prin trecerea bunului în proprietate publică;
- C. aceasta este viciată atât timp cât este dobândită sau conservată prin acte de violență, fizică sau morală, care au fost provocate de posesor sau de o altă persoană.

15 Plata:

- A. nu este valabilă dacă debitorul era incapabil la momentul plății;
- B. dacă se face prin virament bancar, data plății este aceea la care debitorul a dat unității bancare ordinul de plată;
- C. dacă se face prin virament bancar, data plății este aceea la care contul creditorului a fost alimentat cu suma de bani, chiar dacă ordinul de plată a fost dat la un moment anterior.

16 În cazul donației:

- A. aceasta este lovită de nulitate absolută dacă impune donatarului plata datoriilor pe care donatorul le-ar contracta în viitor, dacă valoarea maximă a acestora nu este determinată în contractul de donație;
- B. promisiunea de donație, în caz de neexecutare din partea promitentului, conferă beneficiarului dreptul de a pretinde daune-interese echivalente fie cu cheltuielile pe care le-a făcut, fie cu avantajele pe care le-a acordat terților în considerarea promisiunii;
- C. bunurile care constituie obiectul donației trebuie enumerate și evaluate într-un înscris, chiar sub semnătură privată, sub sancțiunea nulității relative a donației.

17 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. instanța de judecată investită cu soluționarea unei cereri în plata prețului de piață, întemeiată pe prevederile art. 50 ind. 1 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, poate acorda reclamantului prețul actualizat plătit la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare în temeiul Legii nr. 112/1995, pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, în cazul în care constată ca fiind îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 10/2001;
- B. voința legii trebuie considerată ca prevalentă, ea având întâietate în raport cu aceea a părților atunci când este vizat și un interes public, astfel încât efectul de plafonare a măsurilor compensatorii, instituit prin art. 24, alin. (2) din Legea nr. 165/2013, privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, trebuie considerat că își produce efectele indiferent dacă, ulterior, părțile au convenit desființarea cu efect retroactiv a cesiunii;
- C. în litigiile privind coproprietatea, hotărârea judecătorească pronunțată în contradictoriu cu unul dintre coproprietari nu este lipsită de valoare probatorie față de ceilalți coproprietari și li se opune acestora ca prezumție relativă, până la proba contrarie.

18 Curtea Constituțională a României a constatat, cu privire la sintagma „numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură identificate la nivel local” din cuprinsul art.21 alin.(4) din Legea nr.165/2013, că:

- A. este neconstituțională;
- B. este constituțională;
- C. este constituțională în măsura în care nu se aplică în ipoteza existenței unor hotărâri judecătorești definitive/irevocabile prin care instanțele au dispus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent bănesc.

19 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că:

- A. pentru a determina dacă a existat o privare de bunuri, este necesar nu numai să se examineze dacă a existat deposedare sau expropriere formală, ci și să se analizeze realitatea situației în litigiu;
- B. în ipoteza în care singura formă de reparație pe care cel în cauză a revendicat-o la nivel intern este restituirea terenului, după nereușita de a obține repunerea terenului său în starea sa inițială prin instanța internă, este inadmisibilă cererea adresată Curții prin care reclamantul solicita o reparație pentru pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr.1 la Convenția E.D.O., pentru unicul considerent că instanța de apel îi semnalase în mod expres că o acțiune în daune-interese era o acțiune pe care o putea exercita în fața instanțelor naționale;
- C. în ipoteza în care un teren a fost transformat ireversibil, iar proprietarul a pierdut dispoziția asupra lui din momentul ocupării sale de către Administrația Națională a Drumurilor, se poate aprecia că s-a respectat cadrul legal pentru exercitarea normală a servituții.

20 Potrivit jurisprudenței CJUE, acțiunea exercitată în numele unei asociații de proprietari, având ca obiect obținerea executării unei obligații de plată a contribuției pârâților la cheltuielile imobilului în care aceștia sunt proprietari, al cărei quantum a fost fixat de adunarea generală a coproprietarilor unui imobil de apartamente:

- A. trebuie să fie considerată că se referă la un contract privind un drept real imobiliar întrucât are ca obiect stabilirea conținutului drepturilor reale asupra acestor bunuri imobile și a obligațiilor titularilor acestora;
- B. în ipoteza în care hotărârea este referitoare la cheltuielile de întreținere a părților comune ale acestui imobil, trebuie considerat că privește un contract de prestări servicii, conform articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I);
- C. trebuie considerat că nu intră sub incidența noțiunii „materie contractuală”, conform articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, întrucât nu este o obligație juridică asumată în mod liber.

21 În materia calității procesuale:

- A. judecătorul va verifica existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate, pentru a constata dacă există identitate între părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății;
- B. calitatea de parte se poate transmite convențional, prin declarația făcută în fața judecătorului, indiferent de transmisiunea drepturilor ori situațiilor juridice deduse judecății;
- C. succesorul cu titlu particular poate să fie introdus în cauză, din oficiu.

22 În materia capacității procesuale:

- A. actele de procedură îndeplinite de cel care nu are capacitate de folosință sunt anulabile;
- B. nu pot sta în judecată asociațiile, societățile sau alte entități fără personalitate juridică;
- C. lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale poate fi invocată în orice stare a procesului.

23 În materia intervenției:

- A. după admiterea în principiu, intervenientul accesoriu nu poate renunța liber la judecarea cererii de intervenție;
- B. se poate dispune disjungerea cererii de intervenție principală atunci când soluționarea ei ar fi întârziată de judecarea cererii principale;
- C. calea de atac exercitată de intervenientul accesoriu se socotește neavenită doar dacă partea pentru care s-a intervenit a exercitat calea de atac, dar aceasta a fost anulată, perimată sau respinsă fără a fi cercetată în fond.

24 Comunicarea actelor de procedură se face:

- A. la cererea părții interesate și pe cheltuiala destinatarului, în mod nemijlocit, prin executori judecătorești sau prin servicii de curierat rapid;
- B. în caz de alegere de domiciliu, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, la acea persoană;
- C. cu cel puțin 7 zile înaintea termenului de judecată.

25 În ceea ce privește probele:

- A. chiar dacă un anumit fapt este necontestat, instanța nu va putea decide că nu mai este necesară dovedirea lui, dacă proba corespunzătoare a fost solicitată și admisă;
- B. dispozițiile normative cuprinse în documente clasificate pot fi dovedite și consultate numai în condițiile prevăzute de lege;
- C. nu sunt valabile convențiile asupra admisibilității probelor întrucât derogă de la norme de procedură de ordine publică.

26 Judecarea cauzelor se suspendă de drept:

- A. când niciuna dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei și nu a cerut în scris judecarea cauzei în lipsă;
- B. când legea stabilește un termen de finalizare a unei proceduri, însă acest termen s-a împlinit fără rezultat;
- C. prin încetarea funcției tutorelui sau curatorului, până la numirea unui nou tutore sau curator.

27 Inadmisibilitatea cererii de recuzare:

- A. se constată de completul competent să soluționeze respectiva cerere de recuzare;
- B. nu poate fi constatată de completul în fața căruia s-a ivit incidentul, cu excepția cazului în care au fost recuzați alți judecători decât aceia care fac parte din completul căruia pricina i-a fost repartizată spre soluționare;
- C. poate fi constatată chiar de completul în fața căruia s-a formulat cererea, pentru ipoteza în care sunt invocate alte motive decât cele prevăzute la art. 41 și 42 C.proc.civ., sau cererea privește alți judecători decât aceia care fac parte din completul investit cu soluționarea pricinii ori este îndreptată împotriva aceluiași judecător pentru același motiv de incompatibilitate.

28 Dacă în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular:

- A. succesorul cu titlu particular poate interveni în proces sau poate fi introdus în cauză, la cerere sau din oficiu, în orice stare a pricinii;
- B. succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză prin formularea unei cereri de intervenție voluntară principală;
- C. judecata va continua întotdeauna între părțile inițiale.

29 Norma de procedură civilă:

- A. este de imediată aplicare;
- B. poate ultraactiva în ceea ce privește condițiile de admisibilitate și puterea doveditoare a probelor preconstituite;
- C. în vigoare la data săvârșirii faptelor juridice ce fac obiectul probațiunii se aplică întotdeauna în privința administrării probelor.

30 Necompetența instanțelor române:

- A. trebuie invocată până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii;
- B. atrage declinarea de competență în favoarea instanțelor competente, chiar dacă acestea nu sunt ale unui alt stat membru al Uniunii Europene;
- C. poate atrage inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată formulate.

31 Cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ.:

- A. se va îndrepta la instanța mai mare în grad față de cea care a dat hotărârea care încalcă autoritatea de lucru judecat;
- B. atrage, în cazul admiterii sale, anularea celei din urmă hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat;
- C. este inadmisibilă de plano dacă hotărârea atacată nu evocă fondul.

32 Actul se consideră comunicat și atunci când:

- A. partea refuză primirea actului depus în instanță și comunicat în ședință, caz în care actul poate fi restituit deponentului;
- B. partea a cerut comunicarea actului unei alte părți;
- C. actul este afișat, în toate cazurile, prin executor judecătoresc, atât la sediul instanței cât și în afara instanței.

33 În ceea ce privește taxa de timbru:

- A. dovada achitării acesteia trebuie atașată cererii de chemare în judecată, dacă aceasta din urmă este supusă timbrării, în caz contrar fiind incident un caz de nulitate necondiționată de existența unei vătămări;
- B. aceasta poate face obiectul micșorării quantumului de către instanță, la libera sa apreciere, atunci când este inclusă în quantumul cheltuielilor de judecată;
- C. stabilită de instanță poate fi contestată până la stabilirea primului termen de judecată, la instanța ierarhic superioară.

34 Contestația în anulare:

- A. este inadmisibilă dacă motivul privind nelegala citare a fost invocat în recurs, dar recursul a fost anulat ca netimbrat;
- B. se soluționează de urgență și cu precădere, cu citarea părților dacă legea o impune, prin hotărâre definitivă;
- C. dacă este exercitată concomitent recursului, contestația are prioritate, întrucât poate provoca anularea hotărârii atacate, sancțiune care este mai drastică decât casarea.

35 Părțile pot conveni asupra stingerii litigiului prin tranzacție:

- A. situație în care cererea pentru darea hotărârii va putea fi primită chiar de un singur judecător, dacă părțile se înfățișează la ziua stabilită pentru judecată;
- B. numai în fața instanțelor de fond;
- C. hotărârea de expedient fiind susceptibilă de revizuire dacă încalcă cele stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă anterioară, pronunțată între aceleași părți.

36 Cu privire la termenul în cunoștință:

- A. cererea de preschimbare se soluționează de urgență, în camera de consiliu, cu citarea în termen scurt a părților;
- B. preschimbarea acestuia din oficiu nu se poate realiza decât înainte de primul termen de judecată;
- C. acesta nu este aplicabil dacă citația a fost înmănată personal părții, dar cu mai puțin de 5 zile înainte de termenul de judecată, iar partea a lipsit la respectivul termen.

37 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. în interpretarea și aplicarea sintagmei "până la soluționarea contestației la executare" din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea definitivă a contestației la executare;
- B. în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 254 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea;
- C. în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472 și art. 491 din Codul de procedură civilă, apelul/recursul incident sau provocat nu poate privi decât acea parte din hotărâre care a fost deja atacată prin apelul/recursul principal.

38 Cu privire la sintagma „pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul” din cuprinsul dispozițiilor art.509 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a decis că:

- A. este neconstituțională cu referire la motivul de revizuire referitor la situația în care, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții;
- B. nu este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor;
- C. nu sunt încălcate principiul supremației Constituției și principiul legalității.

39 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. o persoană în favoarea căreia s-a pronunțat o hotărâre împotriva statului nu are obligația de a iniția o procedură distinctă pentru a obține executarea silite: autoritățile statului sunt cele cărora le revine în primul rând sarcina de a garanta executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva statului, începând cu data la care hotărârea devine obligatorie și executorie;
- B. litera și spiritul art. 6 din Convenție obligă instanța ca, dacă o persoană renunță de bunăvoie la garanțiile care sunt consacrate în acesta în mod expres sau tacit, printre care cea de a întreba sau de a solicita audierea unui martor, să dispună din oficiu audierea martorului respectiv;
- C. chiar în absența vreunei dispoziții legale naționale privind raporturile dintre magistrații tribunalului și personalul biroului pentru expertize, dreptul intern român oferă suficiente garanții cu privire la imparțialitatea magistraților tribunalului în exercitarea funcției lor, atunci când sunt chemați să se pronunțe în litigii implicând biroul pentru expertize care funcționează în jurisdicția lor.

40 Curtea de Justiție a Uniunii Europene a hotărât că:

- A. instanțele naționale au competența să examineze validitatea unui act al Uniunii Europene, putându-l declara valid sau, după caz, invalid;
- B. Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 nu interzice instanței competente a unui stat membru care dorește să audieze ca martor o parte care are reședința în alt stat membru, pentru a efectua o astfel de audiere, să citeze această parte în fața sa și să o audieze în conformitate cu dreptul statului membru al instanței respective;
- C. în măsura în care soluția dintr-o hotărâre judecătorească care apare ulterior pronunțării sale ca incompatibilă cu dreptul Uniunii, a fost pronunțată de o instanță națională de ultim grad, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, ca urmare, printre altele, a împrejurării că o încălcare printr-o astfel de decizie a drepturilor conferite de dreptul Uniunii nu mai poate, în mod normal, să facă obiectul unei remedieri, particularii se pot vedea privați de posibilitatea de a angaja răspunderea statului pentru a obține, pe această cale, o protecție juridică a drepturilor lor.

41 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

- A. principiul reparării integrale a prejudiciului moral nu poate avea decât un caracter estimativ, dată fiind natura sa esențialmente neeconomică, astfel încât ceea ce trebuie evaluat nu este prejudiciul ca atare, ci doar despăgubirea ce vine să compenseze acest prejudiciu și care trebuie să fie aptă să îi aducă o satisfacție de ordin moral victimei;
- B. mandatul fără reprezentare, ca varietate a simulației prin interpunere de persoane, presupune ca mandatarul să încheie un contract în nume propriu, dar pe seama mandantului, astfel că mandantul are posibilitatea introducerii unei acțiuni în declararea simulației pentru a înlătura caracterul ocult al operațiunii juridice și a obține de la mandatarul său ceea ce i s-a predat în puterea mandatului de la terți;
- C. arvuna poate avea rol de decizie dacă, prin interpretarea clauzelor contractuale, se poate deduce voința părților în acest sens.

42 În jurisprudența Curții Constituționale a României, cu referire la Legea nr. 165/2013, s-a stabilit că:

- A. interpretarea art.41 alin.(1) din Legea nr.165/2013 dată prin Decizia nr.40 din 14 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept devine contrară art.15 alin.(1) și art.44 alin.(1) și (2) din Constituție, întrucât afectează dreptul de proprietate privată al titularilor unui titlu de despăgubire care nu și-au exprimat dreptul de opțiune în privința modalității de despăgubire, în condițiile incerte de până la intrarea în vigoare a Legii nr.165/2013;
- B. dreptul de opțiune reglementat anterior în sarcina beneficiarilor și supus termenului de valorificare de 3 ani nu are nicio legătură cu drepturile conferite prin noua lege, astfel că declararea neconstituțională a vechii norme nu are consecințe și nici implicații asupra persoanelor care nu și-au exercitat dreptul de opțiune;
- C. a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate cu privire la valorificarea dreptului la despăgubire, cu motivarea că un text declarat neconstituțional nu mai poate produce efecte.

43 La data de 9 august 2015, reclamantul A l-a chemat în judecată pe pârâțul B, solicitând constatarea existenței dreptului său de proprietate cu privire la imobilul situat în localitatea G, teren și construcții, și rectificarea cărții funciare nr. X, în sensul radierii dreptului de proprietate al lui B asupra imobilului și intabularea dreptului de proprietate al reclamantului.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat, în esență, că este titularul dreptului de proprietate asupra imobilului în litigiu, în baza actului de adjudecare din 2009, emis de executorul judecătoresc X, în dosarul execuțional nr. X/2009 și că urmărirea silită imobiliară a fost notată în cartea funciară a imobilului.

Solicitarea de înscriere a imobilului în cartea funciară a fost respinsă de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară prin încheierea din ianuarie 2010, întrucât în cuprinsul actului de adjudecare nu s-a făcut vorbire despre existența sechestrelor înscrise în partea a III-a a cărții funciare a imobilului. În schimb, pârâțul B apare înscris în mod nelegal în cartea funciară a aceluiași imobil, în calitate de proprietar, în baza unor hotărâri judecătorești penale, fără a se ține cont că dreptul de proprietate al reclamantului este opozabil față de terți fără înscrierea în cartea funciară, întrucât provine din vânzare silită.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 35 și ale art. 518 și următoarele din C. proc. civ. de la 1865 și ale art. 2, art. 26 și art. 56 din Legea nr. 7/1996.

Pârâțul B a formulat întâmpinare prin care a solicitat, în principal, respingerea acțiunii reclamantului ca inadmisibilă sau, în subsidiar, ca nefondată.

În susținerea inadmisibilității a indicat faptul că nu poate fi primită cererea reclamantului, întrucât prin aceasta se lipsește de conținut încheierea de respingere de către Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară a cererii lui A de notare în cartea funciară a dreptului de proprietate dobândit prin actul de adjudecare.

Pe fondul cauzei, pârâțul a arătat că ambele părți sunt titulare ale dreptului de proprietate asupra aceluiași imobil, că el și-a înscris dreptul în cartea funciară și se bucură de opozabilitate față de terți și că, deși reclamantul are poziția avantajoasă de *beatus possidens*, suportă consecințele neformulării plângerii împotriva încheierii prin care i s-a respins cererea de înscriere a imobilului în cartea funciară, respectiv inopozabilitatea față de terți a dreptului dobândit prin actul de adjudecare. A mai arătat pârâțul că și el a dobândit dreptul de proprietate în mod licit și, în plus, în mod diligent, și-a înscris dreptul care a devenit astfel opozabil terților; de asemenea, până la proba contrară, se bucură de prezumția de bună-credință.

Soluționând acțiunea, instanța:

- A. va respinge acțiunea reclamantului ca inadmisibilă;
- B. va respinge acțiunea reclamantului ca nefondată;
- C. va admite acțiunea reclamantului așa cum a fost formulată.

44 Reclamantul A a formulat o acțiune împotriva pârâtului B, solicitând rezoluțiunea contractului de vânzare – cumpărare a autoturismului marca M și obligarea pârâtului la plata sumei de 50.000 euro, plătită în lei la cursul de schimb BNR din ziua plății, reprezentând preț parțial, încasat de acesta. În motivarea acțiunii sale, a arătat faptul că la data de 01.10.2019 s-a încheiat respectivul contract, prin care pârâtul se obliga să îi livreze bunul în discuție, iar el se obliga să achite prețul în mod eșalonat.

La data de 15.10.2019 vânzătorul i-a livrat bunul respectiv, iar la data de 22.12.2019 a constatat că acesta nu funcționează la parametrii specificați, urmare a existenței unui viciu ascuns. În aceste condiții, la data de 24.05.2021 l-a notificat pe vânzător, care s-a deplasat în cursul lunii iunie a aceluiași an și a constatat existența unor defecțiuni la un subansamblu al autoturismului respectiv, dar nu a acceptat să înlocuiască bunul cu unul de același fel, lipsit de vicii.

Prin întâmpinare, pârâtul a confirmat susținerile reclamantului, dar a apreciat că acesta nu este îndreptățit să solicite rezoluțiunea contractului întrucât, chiar dacă a achitat tranșele din preț la datele convenite, prețul nu este achitat în totalitate, nu a anunțat imediat existența viciului și a încercat să repare autoturismul pe cont propriu.

A mai arătat pârâtul că el este doar dealer de mașini, nu este fabricant și că nu este răspunzător de defectul mașinii achiziționate de către reclamant, dar că este de acord să aducă acestuia piesele de schimb necesare reparației.

Reclamantul a precizat, prin răspunsul la întâmpinare, că nu este de acord cu solicitarea pârâtului, întrucât s-ar încălca principiul disponibilității procesului civil. A mai arătat că nu a încercat repararea bunului, ci a făcut doar o constatare preliminară, din care a reieșit existența respectivelor vicii, care nu puteau fi descoperite la momentul predării bunului. Acest din urmă fapt rezultă din probatoriul administrat.

Soluționând acțiunea, instanța:

- A. va admite în parte acțiunea și va obliga pârâtul la înlăturarea viciilor cauzate;
- B. va admite acțiunea reclamantului și va dispune rezoluțiunea contractului și obligarea pârâtului la plata sumei de 50.000 euro, plătită în lei la cursul de schimb BNR din ziua plății;
- C. va respinge acțiunea reclamantului.

45 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoria sectorului 5 București, reclamantii A și B au solicitat obligarea pârâtului Municipiul București prin Primar General la plata sumei de 350.000 EUR, echivalent în lei la cursul BNR din ziua plății, reprezentând valoarea de piață a imobilului situat în București.

În motivare, reclamantii au arătat că au cumpărat imobilul prin contractul de vânzare-cumpărare din 1998, încheiat în temeiul Legii nr. 112/1995, plătiind prețul de 150.000.000 ROL. Prin sentința civilă nr. 1234/2002 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București, definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. 567/2006, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a III-a Civilă, a fost admisă acțiunea numitului X și a fost anulat contractul de vânzare-cumpărare menționat, pe motiv că imobilul înstrăinat nu a fost dobândit de către stat cu titlu valabil și, astfel, nu putea fi înstrăinat în temeiul Legii nr. 112/1995. În atare condiții, întrucât reclamantii au fost de bună-credință la încheierea contractului, revine pârâtului obligația de a-i despăgubi pe aceștia pentru evicțiunea suferită și a le restitui valoarea de piață a imobilului cumpărat, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 10/2001. Pârâtul Municipiul București a formulat întâmpinare, solicitând respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată.

Totodată, pârâtul a formulat o cerere de chemare în garanție a Ministerului Finanțelor Publice pentru ca, în eventualitatea admiterii acțiunii principale, instanța să dispună obligarea acestuia la rambursarea despăgubirilor plătite.

Cererea de chemare în garanție a fost încuviințată în principiu de către prima instanță.

Prin sentință, Judecătoria sectorului 5 București, a admis cererea principală și a obligat pârâtul la plata valorii de piață a imobilului înstrăinat în temeiul Legii nr. 112/1995, a admis cererea de chemare în garanție și a obligat chematul în garanție să achite pârâtului sumele pe care acesta a fost obligat să le plătească cu titlu de despăgubiri.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel pârâtul Municipiul București și chematul în garanție Ministerul Finanțelor Publice.

Municipiul București a criticat hotărârea primei instanței pe motiv că reclamantii nu erau îndrituiți la obținerea valorii de piață a imobilului, întrucât contractul de vânzare-cumpărare nu s-a încheiat cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995.

Ministerul Finanțelor Publice a arătat că nu îi revine nicio obligație de plată a despăgubirilor datorate în temeiul Legii nr. 10/2001, întrucât nu este parte în raportul juridic litigios.

Reclamantii au formulat apel incident solicitând ca, în situația în care instanța de apel va admite apelul principal al pârâtului Municipiul București, acesta din urmă să fie obligat la plata prețului actualizat plătit pentru imobil.

Tribunalul:

- A. va respinge apelurile ca nefondate;
- B. va admite apelul pârâtului Municipiul București și al Ministerului Finanțelor Publice și va schimba în tot sentința atacată, în sensul respingerii cererii introductive ca neîntemeiată și a cererii de chemare în garanție ca rămasă fără obiect; va respinge apelul incident ca nefondat;
- C. va admite apelurile și va schimba în parte sentința atacată în sensul că va obliga Municipiul București la plata prețului actualizat și va respinge cererea de chemare în garanție ca neîntemeiată.

46 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. trebuie admisă existența acțiunilor patrimoniale neevaluabile în bani pentru acele ipoteze în care evaluarea dreptului patrimonial dedus judecării ar fi excesiv de dificilă, nepretându-se niciunui calcul exact sau estimatoriu;
- B. cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată se poate face și prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă;
- C. în cazul litigiilor având ca obiect recuperarea cheltuielilor judiciare pe cale separată, pârâțul nu poate fi exonerat de plata cheltuielilor de judecată odată ce s-a admis acțiunea reclamantului, iar suportarea cheltuielilor de judecată nu are semnificația unei duble sancționări a pârâțului pentru culpa din primul proces, ci pentru aceea decurgând din manifestarea sa procesuală în cel de-al doilea litigiu.

47 Curtea Constituțională, verificând dispozițiile legale referitoare la strămutare, a constatat că:

- A. sintagma „cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 lei” este neconstituțională întrucât obligația consemnării unei cauțiuni reprezintă o condiție prin care se restrânge accesul la justiție al părții, iar impunerea acestei cerințe suplimentare pentru suspendarea cauzei pentru judecarea căreia se solicită strămutarea încalcă cerința justului echilibru între interesul privat și cel general aflate în conflict;
- B. aceste dispoziții sunt constituționale și în cazul în care motivul de bănuială legitimă se raportează la calitatea de judecător la curtea de apel a uneia dintre părți;
- C. sintagma „cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 lei” este constituțională în raport cu criticile formulate.

48 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul judecătorei, reclamantul A a solicitat obligarea pârâțului B la plata sumei de 50.000 lei, reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a unui spațiu de depozitare.

În vederea determinării contravalorii lipsei de folosință, instanța a dispus administrarea probei prin raport de expertiză în specialitatea evaluare imobiliară.

Raportul de expertiză a fost depus pentru termenul din 01.10.2020, iar părțile au formulat obiecțiuni. Instanța a încuviințat obiecțiunile părților, le-a comunicat expertului și i-a pus în vedere acestuia să depună până la următorul termen răspunsul său.

La termenul din 15.12.2020, expertul depune la dosar răspunsul la obiecțiuni, iar instanța amână cauza pentru a permite părților să ia la cunoștință răspunsul expertului.

La următorul termen, avocatul pârâțului formulează o cerere de amânare pentru imposibilitate de prezentare, întrucât, în aceeași zi trebuie să asigure asistență juridică într-o altă cauză aflată pe rolul altei instanțe, depunând totodată un nou set de obiecțiuni la raportul de expertiză.

Partea adversă, prezentă la termen, se opune cererii de amânare ca nedovedită și solicită respingerea noilor obiecțiuni la raportul de expertiză ca tardive, întrucât acestea vizează, de fapt, raportul inițial, pe de-o parte, și pe de altă parte, acestea sunt și neconcludente, întrucât pârâțul nu critică evaluarea propriu-zisă, ci formulează mai degrabă apărări pe fondul cauzei.

Instanța respinge cererea de amânare pentru imposibilitatea de prezentare a avocatului pârâțului, pe motiv că aceasta nu este dovedită, respinge obiecțiunile la raportul de expertiză ca tardive, acordă cuvântul pe fond și reține cauza în pronunțare. Pronunțarea are loc în aceeași zi.

Împotriva acestei sentințe declară apel pârâțul, solicitând anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe.

În motivare, apelantul-pârâț a arătat că prima instanță i-a încălcat dreptul la apărare prin aceea că i-a respins nejustificat cererea de amânare pentru imposibilitate de prezentare a avocatului, pe de-o parte, și, pe de altă parte, deși i-a respins cererea pentru imposibilitatea de prezentare a avocatului, prima instanță nu a amânat pronunțarea pentru a-i permite să depună concluzii scrise.

Considerând situația de fapt dovedită, Tribunalul:

- A. va admite apelul, va anula sentința atacată și va reține cauza spre rejudecare;
- B. va admite apelul, va anula sentința atacată și va trimite cauza spre rejudecare;
- C. va respinge apelul ca nefondat.

- 49 La data de 03.01.2019, reclamantul AA l-a chemat în judecată pe pârâțul BB solicitând instanței să îl oblige pe acesta la plata sumei de 5.000 lei cheltuieli de judecată efectuate de reclamant în dosarul nr. X/Y/2014, soluționat definitiv la data de 18.11.2015, precum și la plata sumei de 50.000 lei cu titlu de despăgubire materială.
- În motivare, reclamantul a arătat că în cadrul litigiului anterior pârâțul a încercat anularea autorizației sale de construire, motiv pentru care nu a mai putut avansa cu lucrările până la soluționarea procesului și urmare a acestei întârzieri costul materialelor de construcție a crescut, diferența de 50.000 lei constituind daunele solicitate în prezenta cauză.
- Pârâțul a formulat întâmpinare în termen legal, prin care a solicitat respingerea cererii ca nefondată, întrucât nu se află în culpă procesuală.
- La primul termen de judecată, părțile fiind legal citate, pârâțul a invocat excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune cu privire la ambele capete de cerere.
- Prin sentința pronunțată în cauză, instanța a respins excepția prescripției, pe care anterior o unise cu fondul, cu motivarea că termenul care a început să curgă de la comunicarea hotărârii definitive din litigiul anterior nu se împlinise, și a admis cererea reclamantului în totalitate.
- Pârâțul BB a formulat apel, criticând doar soluția instanței cu privire la soluționarea celor două capete de cerere formulate de reclamant. Instanța de apel a respins apelul ca nefondat.
- Pârâțul BB a formulat recurs, prin care a reiterat excepția prescripției extinctive, arătând că soluția este nelegală sub acest aspect, sens în care invocă dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 C.proc.civ. din perspectiva greșitei aplicări a normelor de drept material cu privire la prescripția extinctivă.
- Instanța de recurs:**
- va respinge recursul, reținând că motivul referitor la prescripție putea și trebuia să fi fost invocat de recurentul pârât prin apelul formulat, astfel că nu mai poate fi primit în recurs;
 - va reține ca motiv de ordine publică greșita aplicare a normelor de drept material cu privire la prescripția extinctivă și îl va admite;
 - va admite recursul și va constata prescris dreptul la acțiune.
-
- 50 Prin sentința nr. 1 a fost respinsă cererea formulată de reclamantul M în contradictoriu cu pârâțul N, având ca obiect revendicarea imobilului X. Sentința a fost pronunțată de Tribunalul A, iar Curtea de Apel A a respins prin decizia nr. 100 apelul reclamantului M, reiterând constatările de fapt și de drept ale Tribunalului. Recursul declarat împotriva acestei decizii a fost constatat ca tardiv formulat.
- Prin sentința nr. 2, pronunțată de Tribunalul B, a fost admisă în parte cererea reclamantului M împotriva pârâțului N având ca obiect revendicarea aceluiași imobil, respectiv a fost admisă numai pentru o parte din teren, pentru care, cu ocazia primului litigiu, instanța se pronunțase expres în sensul respingerii.
- Apelul declarat de pârât împotriva sentinței nr. 2 a fost soluționat tot de Curtea de Apel A. În cadrul judecării apelului în acest dosar, pârâțul N a invocat nelegala sa citare la prima instanță și autoritatea de lucru judecat a sentinței nr. 1 față de sentința nr. 2.
- Instanța de apel a respins, prin decizia nr. 200, apelul declarat de pârâțul N împotriva sentinței nr. 2 ca nefondat, reținând că partea fusese legal citată în fața primei instanțe și omițând să se pronunțe asupra incidenței autorității lucrului judecat.
- Recursul formulat de pârâțul N împotriva acestei decizii a fost de asemenea tardiv formulat, astfel că nu a fost analizat.
- În termen legal, pârâțul N a formulat cerere de revizuire împotriva deciziei nr. 200, pronunțată în al doilea litigiu, invocând contrarietatea de hotărâri între aceasta și decizia nr. 100. Cererea a fost depusă la Înalta Curte de Casație și Justiție.
- Cu privire la competența de soluționare a cererii de revizuire:**
- Înalta Curte de Casație și Justiție va declina competența în favoarea Curții de Apel A, aceasta fiind instanța care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere;
 - Înalta Curte de Casație și Justiție va declina competența în favoarea Curții de Apel A, aceasta fiind instanța superioară în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, Tribunalul A;
 - Înalta Curte de Casație și Justiție își va reține competența, constatând că prima hotărâre a fost decizia nr. 100 a Curții de Apel A.